

El pes de la caverna al PP

CARLOS CARNICERO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 17.01.08

Observant l'exclusió d'Alberto Ruiz-Gallardón de les llistes electorals del PP, si s'està proveït d'una distància suficient perquè la resultant sigui asèptica, es podria dir que la dreta espanyola té una maledicció de tipus bíblic que la convoca a la seva autodestrucció. Seria l'explicació més còmoda per al disbarat que ha comès Mariano Rajoy obrint una profunda crisi de confiança amb el seu electorat quan falten menys de dos mesos de les eleccions generals.

NO HI HA UNA TAL maledicció; l'explicació dels desencerts continuats comesos per Rajoy és molt més senzilla: es tracta d'un fenomen purament físic que té a veure amb la gravetat que conforma la dreta espanyola pel pes de la caverna històrica a la qual està condemnada a pertànyer. La tragèdia de Rajoy és de caràcter gravitatori i només es podria superar mitjançant una força contradictòria més poderosa que la que l'arrossega al final de la seva carrera política. Les circumstàncies personals del líder del Partit Popular no li permeten contraposar una gravetat superior a la de la dreta ultramuntana de la qual depèn per a la seva pròpia existència.

L'absència de massa crítica de Rajoy per a un exercici d'autonomia té a veure amb la seva falta de personalitat i amb els orígens de la seva elecció. Des del mateix moment en què va ser ungit personalment per José María Aznar va lligar el seu futur a la guàrdia pretoriana de qui el va designar. Tots els satèl·lits de la seva òrbita política tenien marcada la senya d'identitat de qui li va permetre ocupar vicàriament el lloc de

comandament del Partit Popular. I, des de fora del partit, l'univers conformat per la cadena COPE i el diari El Mundo ha complementat aquesta dependència gravitatòria basada també en interessos personals i fòbies irremeiables.

Rajoy s'ha condemnat a córrer el risc cert de perdre les eleccions i acabar la seva carrera política a les portes de la Moncloa per la seva incapacitat per a un exercici de coratge personal. La seva figura de líder decau davant dels gurus mediàtics de qui té una por insuperable. El president del PP és una altra persona davant d'un micròfon de la cadena COPE. Imaginar-se a si mateix explicant a Pedro J. Ramírez la inclusió de l'alcalde de Madrid a les llistes electorals li ha convocat un pànic del qual ha donat bon compte el pols de la presidenta de la Comunitat Autònoma de Madrid.

ESPERANZA Aguirre --valedora de Federico Jiménez Losantos davant del mateix Rei d'Espanya-- sabia, quan li va donar l'ultimàtum al president del seu partit, que estava apuntalada per la ultradreta mediàtica, capaç de boicotejar les possibilitats de Rajoy de guanyar les eleccions. Tots aquests planetes de la dreta espanyola tenen entre si també el seu propi sistema gravitatori d'interessos en què la figura de Alberto Ruiz-Gallardón es converteix en una icona avorrida a uns nivells impossibles de tolerar perquè ha representat amb independència els valors i les aliances dels quals tots ells abominen.

Ruiz-Gallardón era, sobretot, un cavall guanyador. És l'home que va avassallar els seus adversaris en quatre eleccions consecutives i que va proferir una humiliació de rècord Guinness a Miguel Sebastián, a qui el

president José Luis Rodríguez Zapatero havia proclamat com a "candidat guanyador" de l'alcaldia de Madrid.

A hores d'ara, Gallardón continua rumiant el seu primer impuls després de la seva gran decepció: abandonar la política després del 9 de març. No n'hi ha per menys en qui confessa que els seus més aspres i pertinaces enemics són dins del seu propi partit. Però, ¿per què una promesa d'aquesta naturalesa ha generat un rebuig tan radical en el nucli dur de la dreta espanyola?

L'ALCALDE de Madrid és el fill que Manuel Fraga hauria volgut tenir. Potser era massa jove el primogènit de José María Ruiz Gallardón quan, després de l'efímera designació d'Antonio Hernández Mancha, el president fundador del partit es va decantar per José María Aznar per succeir-lo. Des d'aleshores, en totes les ocasions que Fraga ha tingut per proclamar la seva admiració per Alberto Ruiz-Gallardón, no ha deixat de fer-ho.

Astut, persistent, brillant i amb un sentit estratègic dels seus compromisos i les seves simpaties, Ruiz-Gallardón s'ha situat sempre en els modestos umbracles d'independència que respecte al partit podia assumir, en el límit del trencament de la disciplina. Aquesta ocupació personal del centre polític té a veure amb els seus rotunds triomfs a Madrid i amb les expectatives que ell mateix havia creat de ser l'alternativa a la previsible catàstrofe de Rajoy.

LA FORÇA DE gravetat de la dreta ha aconseguit repudiar la seva presència a les llistes electorals, prescindint dels vots que haurien permès a Rajoy acostar-se a la Moncloa, per tal de sentenciar la

possibilitat que l'actual alcalde de Madrid se situés en el punt de partida per a la successió al PP. Haurà de passar una catàstrofe electoral que conformi un univers nou on pugui créixer una dreta moderna i europea lliure de la gravetat de la caverna espanyola.